

ENTREVISTA A MIQUEL ICETA

TIAN RIBA / ANNA SERRANO
EL PUNT, 25.11.07

«El que fa Mas és més propi de moviment d'alliberament nacional que d'un partit»

Censura que el líder de CiU plantegi no acceptar la legalitat del sistema polític espanyol i diu que no està a favor del dret a decidir si significa «la via ràpida del 6 d'octubre». De tota manera admet que a tots els partits fa falta debat i accepta que el catalanisme s'ha de «renovar»

-Què li sembla la proposta de refundació del catalanisme d'Artur Mas?

-«Si el que s'esperava era un intent d'enfortir l'oposició de Mas, és el que tocava. Ara, si se n'esperava més, no s'ha aconseguit que ningú que no sigui de Convergència s'hi acosti, i més aviat pot generar tensions amb els socis. I des del punt de vista dels continguts hi ha qüestions molt discutibles. Allà on Mas intenta esmenar Pujol, s'equivoca.»

-Però hi ha algunes coses en les que hi han d'estar d'acord: liderar el Mediterrani, el model finlandès...

-«Tampoc vull ser gaire crític perquè és arriscat criticar el que es fa. Però hi ha coses molt discutibles. Està dient que no accepta la legalitat del sistema polític espanyol. Com pots posar a referèndum dels catalans una sentència del Constitucional? Aquí ens ho empassem tot amb una naturalitat...»

-Però hi troba punts de coincidència?

-«Molts. Quan parla de temes concrets. I no ho vull menystenir, al contrari. El que ha de fer aquest país en allò concret –millor escola,

millors infraestructures, aposta per la innovació, sostenibilitat- és anar confluint en un espai central. Està molt bé parlar de catalanisme, on tothom pot posar-hi de més i de menys, però quan parlem de Catalunya veiem que els punts de contacte són molt grans. Per això ens estranyen els elements antisistema: entre topar amb la legalitat o amb la indiferència, m'estimo més topar amb la legalitat espanyola. No deixa de ser xocant per a un partit d'ordre com fins ara era CDC. Són reflexions que havia sentit fa temps a Francesc Homs, i veig que efectivament van per aquí. Si resulta que el partit nacionalista de centredreta, de cop i volta diu que el que fa ara és més propi d'un moviment d'alliberament nacional, és un error com una casa de pagès.»

-El PSC està d'acord en el dret a decidir?

-«Dit així, no. Decidir trencar amb la legalitat espanyola, la via ràpida del 6 d'octubre, no. No hi estic d'acord. L'expressió dret a decidir és molt enganyosa. Com a vegades s'ha usat de manera molt enganyosa el dret a l'autodeterminació. Si et concretes i dius: jo el que vull és separar-me d'Espanya per fer un estat propi i demanar l'ingrés a la UE, ho entenc, encara que no és el meu projecte. Ara, si és situar-te fora del marc democràtic i constitucional espanyol, no hi estic d'acord. De la manera que ho planteja Mas, acaba sent més conflictiu que com ho planteja ERC.»

-El PSC no en diu refundació, però també vol renovar catalanisme i socialisme.

- «Els debats fan falta en tots els partits. El mateix sistema democràtic vol debats. Ningú pot pensar que té un projecte acabat, global i rodó vàlid per avui i per d'aquí a deu anys. I l'única manera de combatre el que Ridaó en diria quedar petrificat , és debatre. I sóc dels que creuen que el

catalanisme s'ha de renovar en el sentit que s'ha de plantejar noves fites. Part de la conferència de Mas, i té raó, és per dir que el catalanisme ha tingut èxit. Per tant, hem de fixar nous objectius i horitzons, com en el socialisme. El nostre objectiu és un estat del benestar cada cop més potent, i això en una societat que canvia tan radicalment, en una economia global i neoliberal, vol dir molts canvis. I ens hi hem d'adaptar per acceptar-ho parcialment o per canvia-ho parcialment. Segurament són les dues coses. Les forces reformistes o reformadores, com agrada dir a Obiols, han d'estar en constant renovació. I és veritat que a vegades els debats tenen càstig. Sembla que un partit que faci un debat té problemes i és el preludi d'una escissió. »

-Tothom parla de la immigració, però i el pacte nacional?

-«Amb unes eleccions al març jo no abordaria processos de pacte. Esperem-nos, perquè quan parlem de coses concretes, les diferències no són tan grans, hi pot haver consensos amplíssims. Després de les eleccions tenim dos o tres anys sense eleccions i podrem fer les feines que requereixen un esforç més enllà del dia a dia.»

-I la renovació del socialisme cap on ha d'anar?

-«Hem d'intentar la quadratura del cercle: creixement econòmic, justícia social i finances sanejades.»

-Això ho signaria qualsevol.

-«Amb alguna diferència. Mas ho diu: no hi ha catalanisme sense justícia social. Ara, llavors és contradictori amb pretendre una pressió fiscal a la baixa. Si volem un estat del benestar potent, no ens podem apuntar alegrement a la teoria d'abaixar impostos a qualsevol preu o a la

privatització de determinats serveis. Què s'ha de fer? Intentar que els nostres valors de llibertat, igualtat i justícia prevalguin en una societat que hem de reconèixer que està organitzada sobre uns valors que no són aquests. El capitalisme està basat en el guany i correm el risc que la societat s'organitzi al voltant d'aquest valor. Hem de procurar el contrari: que la societat s'organitzi al voltant de la solidaritat, sense que sigui un límit a la individualitat i a l'estímul. Però que sí que hi ha uns límits en la mesura en què hi ha desigualtats i injustícies.»

-Montilla els ha dit que no s'obre la carpeta del grup propi a Madrid?

-«És que ho ha dit tothom, fins i tot els que figura que ho promocionaven. És una opció que sempre estarà oberta, si volguéssim tenir grup, el tindríem. No en sóc partidari, perquè hem fet una aposta molt forta per influir des de dins. Té avantatges i inconvenients, però és el model que ha estat validat majoritàriament pels catalans des del 1977. Si algun dia considerem que hem fracassat portant el PSOE al camí que volem, ja intentarem condicionar-lo des de fora. Però aquest moment no ha arribat, ni molt menys. Estem dins del PSOE portant-lo a les posicions més avançades possibles en termes d'acceptar la plurinacionalitat de l'estat. I com que el 95%, per no dir el 99%, votariem igual...»

-Després de les eleccions del març, per portar el PSOE on volen, intentaran tenir més lampistes a l'administració?

-«A tot arreu manen els funcionaris, aquí també. Però jo vaig més enllà. No és un problema només del PSC, és un problema de país. Els catalans, per les raons que sigui, no han tingut una presència a les institucions espanyoles. Ni al govern, ni a l'exèrcit, ni a la direcció de grans empreses espanyoles... I això és un dèficit que, com a país, ens interessaria

corregir. Nosaltres podem ajudar en el sentit de tenir-hi més presència, però no és només anar-hi de dilluns a divendres, perquè potser les coses importants es fan els caps de setmana. Necessitem seus corporatives a Madrid amb catalans. Això sí que és un debat catalanista, de país, pels que pensem que el futur de Catalunya és dins d'Espanya.»

-Però, a part d'empreses catalanes, el PSC pot influir en estadis intermedis de l'administració a partir del març?

-«També és un problema de tenir gent disposada a fer-ho. De la mateixa manera que per gent d'altres comunitats anar a Madrid a quedar-s'hi o culminar una carrera professional és un èxit i, fins i tot, un objectiu, en el cas dels catalans no és així. La nostra gent vol tornar a casa el cap de setmana, la qual cosa també demostra que som una nació. I aquest dèficit es nota. Perquè el director general de pressupostos pot ser molt influent i potser és un funcionari.»

-Potser en comptes de refundar o renovar cal una escola per preparar gent que vagi a Madrid a fer aquesta funció.

-«I no només això. Sinó formar gent que no és d'aquí en ciències de l'administració, com s'està fent en administració d'empreses.»

-I en l'àmbit dels ministeris?

-«El que vulguin. Per què no a Economia, si tenim un secretari d'estat molt ben col·locat? Depèn de la importància de la cartera i de la relació que s'estableix. Tenim la sort que l'Estatut ens proporciona molts mecanismes d'interlocució directa. Ja no te la jugues només amb la gent que tens. No posarem límits a la nostra ambició, però tampoc farem la carallotada de dir que en volem quatre. I vés a saber si hi ha altres partits catalans allà, potser li toca el rebre al PSC. Hi ha algunes

vocacions que s'han anat treballant al llarg de molt de temps i no voldria frustrar-les d'entrada.»

-I les negociacions per al nou finançament, com van?

-«L'objectiu és arribar a un acord a l'agost, i les eleccions són el 9 de març. Anirem molt fotuts, però el sentit comú indica que la negociació la farà el nou govern. Ens hi juguem moltíssim i ja sabem que serà difícil. La meva tesi és que en el procés d'Espanya dels darrers 20 anys hi ha hagut una reducció de desequilibris territorials. Ho vaig explicar a l'últim comitè federal del PSOE. L'opció del TAV a Sevilla el 1992 no s'aguantava per enlloc, perquè ni tan sols es deia que era per enllaçar amb el Marroc. I el PSC hi va donar suport perquè estàvem per un procés de reducció de desigualtats. I jo els deia: 15 anys després l'opció ha tingut resultats, però si nosaltres no ens hem mogut, també heu d'entendre que qui ha fet l'esforç ha d'estar molt orgullós, però ara li toca, perquè ha de seguir jugant un paper capdavanter.»

-I la resposta?

-«La del Zapatero, bona. De la resta, un silenci educat, la qual cosa és molt. Tota aquesta crisi té algun avantatge. Quan una comunitat es queixa, es creu que és per vici. Si ho veus, no ho poden dir.»